

У пам'ять про Чорнобиль

Ярослав Брунько

Тиша вкрила Прип'ять давнім сном,
Не дзвенить дитячий сміх під вікном.
Колесо огляду стоїть, мов спомин,
Згасли ліхтарі, затихнув гомін.

Та радіація — невидима була,
Вона безшумно через ліс ішла.
І хтось мусив зупинити той вогонь,
Захистити світ теплом своїх долонь.

Ось чому на нас ці дивні костюми,
Це не для лякання, це не для суму.
Це пам'ять про тих, хто сміливим був,
Хто біду від міста відвернути зміг,
Щоб кожен із вас спокійно ростав,
І новий світанок із усмішкою стрічав.